

Motion till riksdagen 2010/11:So302

av Finn Bengtsson och Saila Quicklund (M)

Förtydligande i LSS-lagstiftningen

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om ett förtydligande i LSS-lagstiftningen om arbetsträning för funktionshindrade.

Motivering

Lagen om stöd och service till vissa funktionshindrade (LSS; SFS 1993:387) är en rättighetslag som ska garantera personer med omfattande och varaktiga funktionshinder goda levnadsvillkor, att de får den hjälp de behöver i det dagliga livet och att de kan påverka vilket stöd och vilken service de får. Målet är att den enskilde får möjlighet att leva som andra.

LSS ger rätt till tio insatser för särskilt stöd och särskild service som människor kan behöva utöver det som de kan få genom annan lagstiftning. LSS är ett komplement till andra lagar och innebär inte någon inskränkning i de rättigheter som andra lagar ger. En begäran om stöd och service från en person som ingår i lagens personkrets bör i första hand prövas enligt LSS om det är en insats som regleras i lagen. Motivet till detta är att det i allmänhet får antas vara till fördel för den enskilde.

Intentionerna i LSS är synnerligen vällovliga med högt ställda förväntningar på att samhället visar välvilja för att hjälpa funktionshindrade. Men enligt talespersoner för Neurologiskt Handikappades Riksförbund (NHR) förefaller lagtexten vad gäller exempelvis arbetsträning vara något rigid vad gäller hur sådan träning bäst kommer funktionshindrade till del på ett individualiserat och därmed optimalt flexibelt sätt. NHR kan peka på många fall av behov för långvarig rehabilitering i form av arbetsträning, men där denna inte beviljas av Försäkringskassan med hänvisning till att man inom ramen för LSS endast får medge arbetsträning om denna begränsas till högst 3 månader.

Fel! Okänt namn på

Med kunskap i hur god rehabilitering bäst kommer bland annat neurologiskt handikappade till del när det innebär inslag av arbetsträning, inser man att en laglig begränsning till att detta maximalt får pågå i 3 månader inte är förenlig med optimala rehabiliteringsmål i många fall. Det är inte ovanligt att sådana funktionshinder behöver arbetsträna mycket längre och ibland kanske till och med livslångt för att funktionsnivån, och därmed arbetskapaciteten, för den enskilde ska kunna tillvaratas så långt som det är möjligt.

Vi föreslår därför att en översyn av LSS görs i ambitionen att förtydliga möjligheten till en mera flexibel bedömning av behovet och tidsperioden för en arbetsträning för funktionshindrade, men där grundprincipen i normalfallet fortsatt är någon bortre tidsgräns för detta av samhällskostnadsskäl. En sådan reformering med större flexibilitet i möjligheterna till hur arbetsträning för funktionshindrade utformas blir då inte ett hinder utan ett stöd för att de långsiktiga individuella målen med åtgärden kan uppnås i flertalet fall.

Stockholm den 21 oktober 2010

Finn Bengtsson (M)

Saila Quicklund (M)